

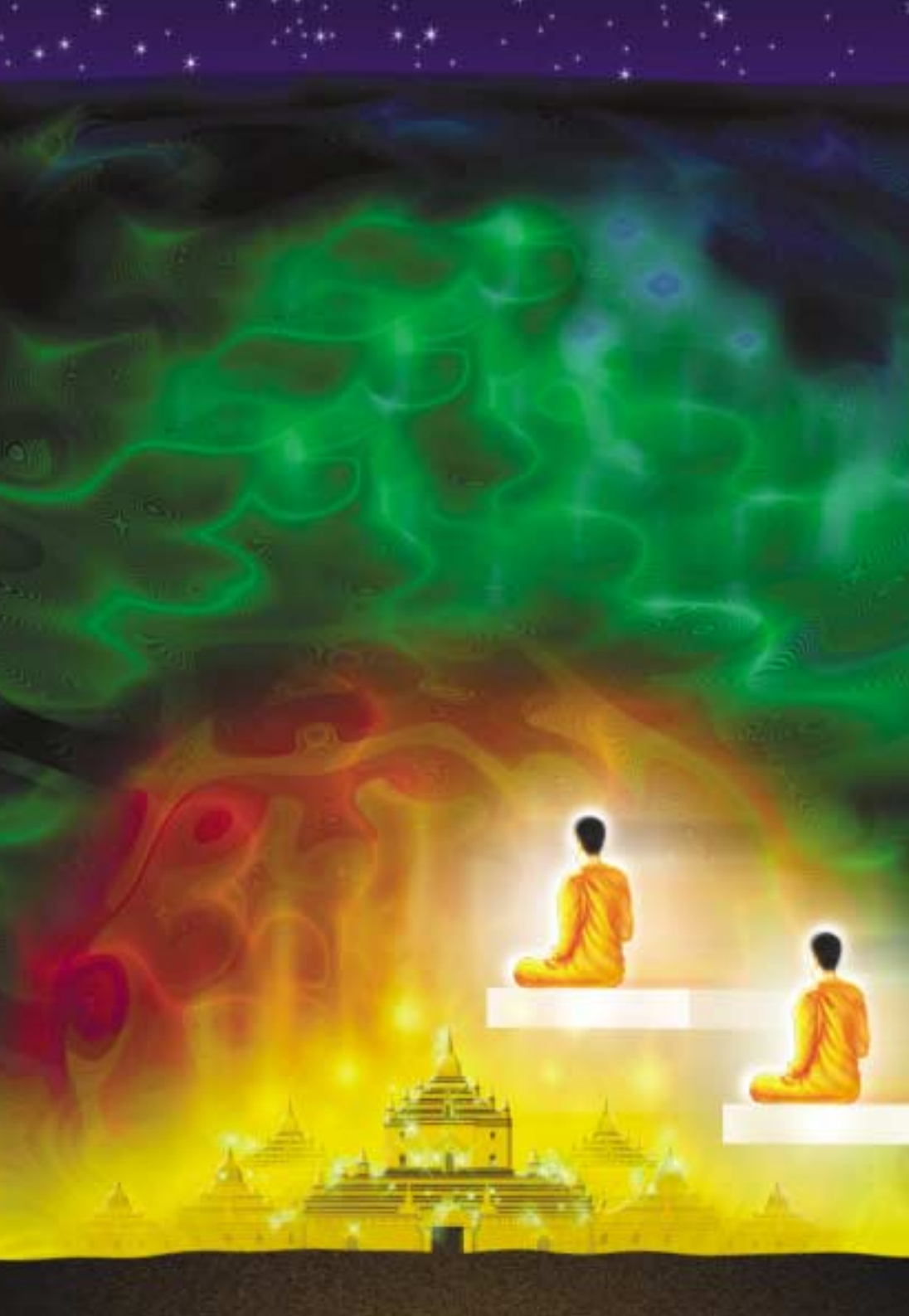
๕๑

เทพบุตรมาร

(๒)

รูปที่จะพึงรู้แจ้งด้วยจักขุ เสียงที่จะพึงรู้แจ้งด้วยหู
กลิ่นที่จะพึงรู้แจ้งด้วยจมูก รสที่จะพึงรู้แจ้งด้วยลิ้น สัมผัสที่
จะพึงรู้แจ้งด้วยกาย ธรรมารมณ์ที่จะพึงรู้แจ้งด้วยใจ อันน่ารัก
น่าปรารถนาน่าใคร่ น่าพอใจ อาศัยความใคร่ ชวนให้กำหนด
มีอยู่ หากภิกษุไม่เพลิดเพลिन ไม่สรรเสริญ ไม่หมกมุ่น ไม่
พัวพันอยู่ในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสและธรรมารมณ์ ภิกษุนี้
เรากล่าวว่า ไม่ไปสู่ที่อยู่ของมาร ไม่ตกอยู่ในอำนาจของมาร
ไม่ถูกมารครอบงำ เป็นผู้พ้นจากบ่วงมาร ภิกษุนั้น มารผู้มี
บาปพึงใช้บ่วง ทำตามความปรารถนาไม่ได้

เทพบุตรมาร (๒)

๔๘๘

ชีวิตของทุกๆ คนที่เกิดมาในสังสารวัฏ ต่างเคยผ่านการเกิดในภพภูมิต่างๆ มาแล้วทั้งนั้น ทั้งชีวิตในระดับสูง ระดับกลาง และระดับล่าง ไม่ว่าจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ หรือยากจนเข็ญใจ เพราะชีวิตมีการขึ้นลงไปตามอำนาจแห่งบุญและบาปที่ได้ก่อขึ้นในภพชาตินั้นๆ ถ้าทำบุญไว้มากก็จะได้ผลที่ดี เสวยสุขในสุคติภูมิ ชีวิตก็จะประสบแต่สิ่งที่ดีงาม ถ้าทำบาปอกุศลไว้มาก ก็ต้องไปเสวยวิบากแห่งกรรมในอบายภูมิ ไม่ว่าใครก็ตามจะหลีกหนีกฎแห่งกรรมไปไม่ได้ ดังนั้น เมื่อเราเกิดมาแล้ว ต้องสร้างแต่ความดีอย่างเดียวเท่านั้น เพื่อเพิ่มพูนความบริสุทธิ์บริบูรณ์ให้แก่ตนเอง วิธีที่จะทำความบริสุทธิ์ได้อย่างดีที่สุด คือการหมั่นปฏิบัติให้เข้าถึงธรรม ทำใจให้หยุด ทำใจให้นิ่งบ่อยๆ ทำซ้ำแล้วซ้ำอีก ชีวิตของเราก็จะสมหวัง และเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขเสมอ

พระลัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ทุติยमारปาसสูตร ว่า

“รูปที่จะพึงรู้แจ้งด้วยจักขุ เสียงที่จะพึงรู้แจ้งด้วยหู กลิ่นที่จะพึงรู้แจ้งด้วยจมูก รสที่จะพึงรู้แจ้งด้วยลิ้น สัมผัสที่จะพึงรู้แจ้งด้วยกาย ธรรมารมณ์ที่จะพึงรู้แจ้งด้วยใจ อันน่ารักน่าปรารถนาน่าใคร่ น่าพอใจ อาศัยความใคร่ ชวนให้กำหนัดมีอยู่ หากภิกษุไม่เพลิดเพลिन ไม่สรรเสริญ ไม่หมกมุ่น ไม่พัวพันอยู่ในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสและธรรมารมณ์

เทพบุตรมาร (๒)

๔๘๕

ภิกษุนี้เรากล่าวว่า ไม่ไปสู่ที่อยู่ของมาร ไม่ตกอยู่ในอำนาจของมาร ไม่ถูกมารครอบงำ เป็นผู้พ้นจากบ่วงมาร ภิกษุนี้มารผู้มีบาปพึงใช้บ่วง ทำตามความปรารถนาไม่ได้”

มาร คือผู้ขัดขวางการทำความดี เช่น เทพบุตรมาร มีตัวตนจริงๆ ไม่ใช่เป็นเพียงแค่นามธรรมอย่างที่คุณธรรมดาสัมมุติคิดกันเท่านั้นว่า มาร คือ อาสวกิเลสที่เป็นความโลภ ความโกรธ ความหลง จับต้องไม่ได้ มารที่เป็นกิเลสท่านเรียกว่า กิเลสมาร แต่ที่เป็นเทพบุตรมาร หรือพญามารที่มีตัวตนจริงนั้น เราจะรู้เห็นได้ ต้องเข้าถึงวิชาธรรมกาย ก็จะได้เห็นตัวจริงเขา เขาจะคอยขัดขวางการกระทำความดีของเรา และคอยบังคับบัญชา ไม่ให้เราหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ โดยจะส่งกระแสกิเลสเข้ามาบังคับจิตใจมนุษย์ โดยเฉพาะผู้ที่เอาใจออกห่างจากศูนย์กลางกาย จะเปิดช่องให้กิเลสมารเข้ามาแทรกได้ง่าย ในขณะเดียวกัน เขาต้องการโอกาสช่วงชิงอยู่ตลอดเวลา และจะทำงานกันไม่ได้หยุดเลย มีอำนาจมากถึงขนาดยกพลมามืดฟ้ามัวดิน เพื่อแย่งชิงรัตนบัลลังก์ของพระบรมโพธิสัตว์ของเรา ก่อนที่พระองค์ท่านจะได้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เหล่าเทวดาทุกสวรรค์ชั้นฟ้าที่ลงมาห้อมล้อม ครั้นเห็นพญามาร และเสนามารยกพลมามากมาย อย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ต่างพากันหลบหนีเอาตัวรอด ไปแอบอยู่ขอบจักรวาล ในพระ-

เทพบุตรมาร (๒)

๔๕๐

ไตรปิฎกบางตอนกล่าวไว้ว่า มารสามารถดลใจให้คนทั้งเมือง
เกิดความลุ่มหลง และไม่ใส่บาตรพระพุทธรเจ้าและพระสงฆ์
ตลอดถึง ๓ เดือน

*เพราะฉะนั้น เมื่อกล่าวถึงมารผู้ขัดขวางความดีนั้น จึง
ไม่ใช่เพียงเป็นนามธรรม หรือยกขึ้นมากล่าวเป็นเพียงบุคลา-
ธิฐานเท่านั้น ในโลกนี้ยังมีความลึกลับที่เรายังไม่รู้แจ้งเห็นจริง
อีกมาก ที่รอคอยพวกเราไปพิสูจน์ ตอนนี้นำมาเรียนรู้เรื่องราว
ของวสวัตติมารเทพบุตรกันต่อ ซึ่งเคยเล่าไว้ว่า ในอดีตสมัยที่
วสวัตติมารเป็นมนุษย์ ท่านเคยสังสมบุญชนิดเอาชีวิตเป็นเดิมพัน
เพื่อให้ได้ทำบุญกับพระพุทธรเจ้าพระนามว่า กัสสปะ ซึ่งเสด็จ
ออกจากนิโรธสมบัติ ผลบุญในครั้งนั้น ส่งผลให้ท่านเวียนว่าย
ตายเกิดในสุคติภูมิเรื่อยมา

ครั้นมาในภพชาตินี้ เนื่องจากท่านยังตกอยู่ในห่วงของ
กิเลสและยังเป็นปุถุชนอยู่ จึงเกิดความเห็นผิด ท่านบังเกิด
เป็นเจ้าแห่งหมู่มารในชั้นปรนิมมิตวสวัตติ แต่นับว่าวสวัตติมาร
ยังโชคดีที่ได้ยอดกัลยาณมิตรคือพระอุปัชฌ์ซึ่งเป็นพระอรหันต์
ปราบทิฐฐิมานะจนสิ้นฤทธิ์ ทำให้ท่านเปลี่ยนมานับถือพระพุท-

*พระปฐมสมโพธิกถา (สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมสมเด็จพระปรมานุชิตชิโนรส)

เทพบุตรมาร (๒)

๔๕๑

ศาสนาและหวังที่จะเป็นพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งในอนาคต-
กาลภายภาคเบื้องหน้า เรื่องมีอยู่ว่า

เมื่อพระบรมโพธิสัตว์ได้ตรัสรู้ธรรมแล้ว ทำวสวัตติมาร
ถูกอำนาจของพญามาร ซึ่งเป็นธาตุธรรมฝ่ายดำครอบงำ ทำให้
มีจิตคิดแข่งดี คอยขัดขวางงานเผยแผ่พระศาสนาของ
พระพุทธเจ้าเรื่อยมา ฝ่าติดตามรังควาญด้วยวิธีการต่างๆ แต่
ก็มีได้ล่วงเกินทำบาปหนักถึงขนาดเป็นอนันตริยกรรม

หลังพุทธปรินิพพาน เมื่อพระพุทธศาสนามุ่งผ่านไปได้
๒๐๐ ปีเศษ พระเจ้าอโศกมหาราชทรงมีพระราชศรัทธาอุตสาหะ
สร้างพระสถูปเจดีย์ ๘๔,๐๐๐ องค์ ทรงปรารภนาจะทำการ
ฉลองอย่างมโหฬาร โดยใช้เวลาฉลองเจดีย์นานถึง ๗ ปี ๗ เดือน
๗ วัน ให้สมกับพระราชศรัทธาซึ่งฝังแน่นอยู่ในพระทัย ฝ่าย
พระสงฆ์ผู้รู้มีญาณต่างก็รู้ด้วยญาณทัสสนะว่า งานฉลองพระ-
เจดีย์อันยิ่งใหญ่ครั้งนี้ จะมีพญาวสวัตติมารมาขัดขวางและ
ทำอันตรายต่องานเฉลิมฉลองครั้งนี้แน่นอน

แม้พระภิกษุบางองค์ในสังฆมณฑลจะทรงอิทธิฤทธิ์
แต่ก็รู้ว่า ไม่ใช่คู่ต่อสู้อย่างพญามาร จึงพร้อมใจกันส่งภิกษุ ๒ รูป
ผู้ได้อภิญญา ชำแรกพื้นปฐพีไปอาราธนาพระอุปคุตเถระ ให้มา
ช่วยปกป้องผองภัยในครั้งนี้ ซึ่งในตำราได้มีพุทธพยากรณ์ปรากฏ

เทพบุตรมาร (๒)

๔๕๒

เอาไว้ว่า “สืบไปในภายภาคหน้า จะมีภิกษุรูปหนึ่งนามว่าอุปกุตเถระ จักปราบท้าวสวตติมารให้ละพยศอันชั่วร้าย และพ่ายแพ้แล้วจะให้ท้าวเธอกล่าวปฏิญญาปวารณาพุทธภูมิ”

พระมหาเถรเจ้ารูปนี้ ท่านเป็นผู้มีปกติปลีกวิเวก มักน้อยสันโดษ ท่านมักจะเข้าอาโปกสิณ ทำให้ห้วงมหาสมุทรเป็นที่โล่งๆ ว่างๆ แล้วเนรมิตปราสาทที่สำเร็จด้วยแก้ว ๗ ประการ ประดิษฐานในท้องมหาสมุทร นั่งเข้านิโรธสมาบัติอยู่ภายในท่ามกลางรัตนปราสาท นานๆ จะออกมาสู่โลกภายนอก เพื่อแสวงภัตตาหารมาขบฉันพอประทังชีวิต หล่อเลี้ยงกายหยาบให้ดำรงอยู่ได้ ท่านจึงเป็นผู้มีร่างกายผ่ายผอม เนื้อตัวสะพรังไปด้วยเส้นเอ็น แต่ท่านก็มีร่างกายที่แข็งแรง ผิวพรรณวรรณะเปล่งปลั่งผ่องใสมาก เพื่อนสทรรหมิกจึงให้ฉายานามว่า พระกีสนาคอุปกุตเถระ

เมื่อพระภิกษุ ๒ รูป ผู้ทรงอภิญญา ได้ชำระกัณฐ์ปฐพีมานิมนต์ท่านถึงที่อยู่ แล้วอาราธนาท่านให้มาสู่ที่ประชุมสงฆ์ พระอุกุตรับคำแล้ว พร้อมกับส่งภิกษุ ๒ รูป ล่วงหน้าไปก่อน ส่วนท่านจะตามไปทีหลัง แต่เนื่องจากท่านเป็นผู้ชำนาญในฤทธิ์มาก แม้ไปทีหลังแต่ก็ไปถึงก่อน และได้เข้าไปกราบพระมหาเถระในท่ามกลางมหาสมาคม ที่ประชุมสงฆ์ได้ประกาศอาญา-

เทพบุตรมาร (๒)

๔๕๓

สงฆ์ลงทัณฑ์กรรมโดยแจ้งโทษว่า “ท่านอุปัคฺตมิได้ร่วมลง
สามัคคีอุโบสถกับภิกษุสงฆ์เลย มาหาความสบายอยู่แต่ผู้เดียว
มิได้เฉลียวใจว่า พระบรมศาสดาทรงตำหนิ เพราะมิได้เคารพ
ในสงฆ์ ควรที่สงฆ์จะลงทัณฑ์กรรมแก่ท่าน” พระเถระเป็นผู้ว่าง่าย
อยู่แล้ว พร้อมทั้งจะทำตามกติกาสงฆ์ จึงน้อมรับทัณฑ์กรรมนั้น
ด้วยความยินดี

เมื่อพระอุปัคฺตมารับทัณฑ์กรรมจากสงฆ์ คือให้ท่าน
ป้องกันไม่ให้พญามาร มาทำอันตรายในกองการกุศลของบรหม-
กษัตริย์ได้ ท่านฟังแล้วก็รับคำมั่นที่จะปกป้องมิให้ใครมาขัดขวาง
งานฉลองพระเจดีย์ของพระเจ้าอโศกมหาราช ผู้จะยอยก
พระพุทธรูปศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้นไป ครั้นถึงวันเปิดงาน
พระเจ้าอโศกมหาราชเสด็จมาที่ลานพระมหาเจดีย์ ซึ่งมีพระ
ภิกษุสงฆ์จำนวนมากมาสโมสรสนับนิตกัน เพื่อจะสักการบูชา
พระมหาเจดีย์

ฝ่ายพญาวสวัตติมารู้ว่า พระเจ้าอโศกมหาราชจะ
ทำการบูชาใหญ่ จึงตั้งใจจะทำลายพิธีงานมหามงคล คิดแล้ว
ก็ลงมาจากสวรรค์ชั้นปรนิมมิตวสวัตติ บันดาลด้วยฤทธิ์อำนาจ
ให้เกิดพายุใหญ่ เพื่อดับประทีปบูชา ฝ่ายพระอุปัคฺตเถระผู้ทรง
อานุภาพ ซึ่งเข้าสมาบัติจนชำนาญตั้งท่ารอคอยอยู่แล้ว รู้ด้วย

เทพบุตรมาร (๒)

๔๕๔

ญาณทัสสนะที่ส่องแผ้วว่า ท้าวสวตติมารตั้งใจจะทำลายพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ จึงอธิษฐานบันดาลให้พายุใหญ่ของพญามารอันตรธานหายไป เมื่อพญามารบันดาลฤทธิ์สิ่งใดให้ปรากฏ พระมหาเถระก็ใช้ฤทธิ์ทำลายล้างจนหมด แม้พญามารจะบันดาลท่าฝนทรายกรดที่ร้อนแรงเหมือนเปลวเพลิง ให้ตกลงมาทั่วอาณาบริเวณปะรำพิธี พระมหาเถระก็ใช้ฤทธิ์หอบเอาฝนทรายกรดนั้น ออกไปทิ้งนอกจักรวาลจนหมดสิ้น

ส่วนผลการต่อสู้ระหว่างผู้มีฤทธิ์ของตัวแทนฝ่ายพระและฝ่ายมาร จะเป็นอย่างไรนั้น ไว้ติดตามต่อในคราวหน้า ขอให้พวกเราทุกคน หมั่นฝึกฝนใจของเราให้หยุดนิ่ง จะได้ไม่หลงไหลในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสอันเป็นบ่วงแห่งมาร ไม่ถูกเครื่องผูกแห่งมารจองจำ อีกทั้งจะได้เป็นผู้มีฤทธิ์มีเดช บังเกิดเป็นจิตตานุภาพ ดุจดั่งพระอรหันต์ผู้ทรงอภิญญาทั้งหลายกัน

